ŽTP Zagreb. (Željezničko transportno poduzeće)
Članak izvađen iz:
Hrvatski tjednik novine za kulturna i društvena pitanja broj 28. (29. listopada 1971.)

U članku piše o optužbama Centralne komisije radničkog savjeta protiv glavnog direktora. Optužen je za malverzacije i nedostatak suradnje s društveno-političkim organizacijama.

Za one koji nisu nosili pionirsku crvenu maramu oko vrata i na glavi plavu kapu s petokrakom zvijezdom i ne znaju što je bio komunizam evo kratkog tumačenja:

Tjednik je tiskan za vrijeme komunističke Jugoslavije kada se očekivalo da svi direktori budu članovi komunističke partije i oni su to i bili. Svi su se oslovljavali sa druže ili drugarice, od radnika do direktora da se pokaže tobožnja jednakost.

U komunizmu je bilo dopušteno puno toga ali se nije diralo u partiju. Kritiziranje partije smatralo se napadom na državu i temelje socijalizma i kažnjavalo se nemilosrdno. Kritizirati su mogli samo odabrani pojedinci i to do određene mjere. Obično su kritizirali da navuku naivne da i oni kritiziraju i tako su ih spremili na montirane političke procese.

Opširnije što je bio komunizam, odnosno kakav je bio komunistički mentalitet i kakve je posljedice ostavio u Hrvatskoj ima u knjizi: Stoljeće ljevičarskih laži hrvatskom narodu, Geza Zake, Zagreb, 2009.

Slijede dvije stranice Hrvatskog tjednika, a zatim osam stranica iz Stoljeća ljevičarskih laži hrvatskom narodu.

ŽTP – ZAGREB

ISTINA I FALSIFIKATI

Josip Tomc

Već nekoliko mjeseci nema mira u ŽTP Zagreb. Još je 30. lipnja o.g. Centralni radnički savjet formirao komisiju od trinaest članova »radi razrješavanja uočenih nedostataka, negativnih momenata u kreiranju politike poduzeća«. Rečeno je da će komisija »utvrditi stupanj odgovornosti glavnog direktora, pomoćnika glavnog direktora i ostalih direktora u zajedničkim službama poduzeća i pogona«.

1. rujna o. g. ta komisija je završila rad i dostavila Centralnom radničkom savjetu opširan izvještaj. Utvrđujući stupanj odgovornosti za uočene propuste u poslovanju poduzeća, komisija je ustvrdila da su odgovorni ponajprije: Josip Tomc, glavni direktor ŽTP; Petar Šegvić, dipl. ing., pomoćnik glavnog direktora za tehničke poslove, Petar Valentić, dipl. oec., pomoćnik glavnog direktora za operativne poslove; Veljko Vučković, dipl. oec., pomoćnik glavnog direktora za ekonomske poslove; Joakim Crnošija, dipl. oec. i dipl. pravnik, komercijalni direktor.

U uvodu izvještaja govori se o anonimnim pismima i prijetnjama koje su stizale komisiji. »Izražavana je sumnja u objetkivnost i stručnost rada Komisije i od najodgovornijih ličnosti poduzeća. Na pojedinim skupovima u dijelovima poduzeća lansirane su informacije o aspiraciji pojedinih članova komisije na radna mjesta okrivljenih rukovodilaca, a cijeli rad Komisije je okarakteriziran od pojedinaca kao borba za položaj. Međutim, smatramo za potrebno naglasiti da su članovi komisije već na prvoj sjednici preuzeli moralnu obavezu da se neće natjecati u koliko dođe do razrješenja sa dužnosti bilo kojeg rukovodioca.«

U toku rujna održani su sastanci pogonskih radničkih savjeta koji su proučavali izvještaje komisije Centralnog radničkog savjeta. Rezultat tih izjašnjavanja bio je za glavnog direktora i njegove pomoćnike negativan. Izvještaj komisije podržali su i zatražili da se povede postupak za smjenjivanje glavnog direktora ovi pogoni: Saobraćajno-transportni pogon, Pogon za pruge i građevinska postrojenja, Pogon za održavanje i gradnju ss i tt-postrojenja, Pogon elektrotehničkih postrojenja jake struje (dakle četiri od pet matičnih pogona poduzeća), zatim Savjet zajedničkih službi poduzeća, Savjet Centra za odmor i rekreaciju, Savjet Putničke agencije »Croatiaturs«, Savjet Servisa za gospodarenje stambenim zgradama i Radnički savjet POSIT-a. Ti radnički savjeti predstavljaju 26.000 zaposlenih radnika, a u donošenju tih odluka sudjelovalo je nekoliko stotina članova pogonskih radničkih savjeta.

Nakon gotovo jednomjesečne rasprave u pogonima Centralni je radnički savjet na svojoj sjednici od 29. rujna osnovao novu komisiju od pet članova, koja je zadužena da ocijeni zahtjeve za razrješenje glavnog direktora.

8. listopada i ta je komisija završila rad i potvrdila optužbe protiv glavnog direktora, Josipa Tomca.

Optužbe

Pokušat ćemo sažeti optužbe protiv glavnog direktora i njegovih pomoćnika. Prema nalazu obiju komisija oni su okrivljeni za: nazadovanje, stagnaciju i kočenje daljnjeg razvoja samoupravljanja u poduzeću, pogonima i radnim jedinica. Komercijalni i glavni direktor okrivljeni su, među ostalim, za devizni prekršaj koji je utvrdila Devizna inspekcija 27. travnja 1971. godine; o tom prekršaju organi samoupravljanja niti su znali niti su kasnije o njemu obaviješteni. Glavni je direktor, navodi se, odgovoran također za to što je potpisao ugovor kojim je dao dotaciju Zavodu za novinsko-izdavačku i propagandnu delatnost u Beogradu, u iznosu od 391.960 novih dinara, bez suglasnosti Centralnog RS.

Glavni direktor i njegovi pomoćnici okrivljeni su, nadalje, zbog zapostavljanja ekonomskih interesa poduzeća. Glavni direktor da je dao, bez prethodnih konzultacija, suglasnost da se izmijeni sustav razdvajanja prihoda iz međunarodnog prometa, čime je ŽTP Zagreb izgubilo 10,5 milijuna novih dinara. Također, glavni direktor i njegovi pomoćnici da su odgovorni što su, unatoč protivljenju Pogona za vuču vlakova, dali suglasnost da ŽTP Ljubljana vozi svojim motornim vlakovima na prugama ŽTP Zagreb u smjeru do Beograda i Splita. Time je ŽTP-u Ljubljana omogućena velika zarada, a ŽTP-u Zagreb — gubitak.

Osi toga, tvrdi se da je glavni direktor odgovoran što nije pokrenuto pitanje revizije odluke o prijevozu robe iz Rijeke za Čehoslovačku preko ŽTP-a Ljubljana; naime, po postojećoj odluci ŽTP Zagreb gubi znatan dio prihoda. Komercijalni direktor i glavni direktor okrivljeni su, nadalje, što nisu pokrenuli, na razini Zajednice JŽ, pitanje prelijevanja transportnih prihoda iz ŽTP Zagreb na ostala ŽTP u iznosu od oko 34 milijuna novih dinara. Glavni direktor da je, osim toga, u dva navrata davao u ime ŽTP Zagreb suglasnost za povećanje tarifa drugim ŽTP-ima, da se nije zalagao da se takva suglasnost osigura i za ŽTP Zagreb.

Osim toga, Josipu Tomcu i njegovim pomoćnicima predbačeno je: da nisu surađivali s predstavnicima društveno-političkih organizacija i samoupravnih organa poduzeća, da su donosili pravilnike koji nisu u skladu s pozitivnim propisima, itd. Glavnom direktoru predbačene su također pasivnost i nezainteresiranost u pogledu društveno-političkih gibanja i događaja u Hrvatskoj. Zamjereno mu je što se nije angažirao u tumačenju stavova X. sjednice CK SKH, ustavnih amandmana, II. kongresa samoupravljača. Posebno mu je predbačeno da nije postupio protiv onih koji su zlonamjerno širili lažne glasine o nacionalnom prebrojavanju u poduzeću i time htjeli potaknuti nacionalne razmirice u poduzeću.

Nekorektan odnos prema suradnicima i radnicima

Komisija je također ustvrdila da Josip Tomc nije korektno postupao prema suradnicima i radnicima. Tako predsjednik konferencije SK Pogona za pruge i građevinska postrojenja, Nikola Mihaljević, piše u »Željezničaru« 11. listopada o g. »da je postupak glavnog direktora Josipa Tomca prema predsjedniku Centralnog radničkog savjeta Oti Jakopčeviću nedopušten, provokativan i krajnje politički štetan. Dana 3. 8. 1971. glavni direktor Josip Tomc pozvao je k sebi u ured predsjednika Centralnog radničkog savjeta druga Otu Jakopčevića i kazao mu da se u njemu razočarao, a naročito poslije održanog Općeg sabora ŽTP Zagreb, i postavio mu direktno pitanje: 'Je li istina da ste za vrijeme rata bili ustaški bojnik?' Drug Jakopčević je pokušao objasniti drugu Tomcu da je to neistina, a onda mu je glavni direktor Tomc rekao da će to morati, ako bude potrebno ponovno dokazivati... Međutim, glavni direktor Josip Tomc ne samo što je

Jure Bilić

uvrijedio i oklevetao predsjednika najvišeg samoupravnog organa našeg poduzeća, već je u zadnje vrijeme počeo dijeliti etikete i drugim našim radnicima. Tako je rekao da je čuo, kako je otac direktora Pogona slabe struje, dipl. inž. Rožmana, bio ustaški tabornik; direktoru Pogona jake struje, dipl. inž. Mudriniću, rekao je da je za njega čuo da je informbirovac, pomoćniku direktora Saobraćajno-transportnog pogona, Martinjaku, da je čuo za njega da je za vrijeme rata nosio ustašku kapu ... Konferencija SK Pogona uputila je svoju predstavku Predsjedništvu Konferencije SK ŽTP Zagreb da se Josip Tomc za svoj postupak pozove na odgovornost kao član Saveza komunista. Međutim, partijska organizacija Zajedničkih službi ŽTP, kod koje je imenovani Josip Tomc član, bila je dužna da u vezi s tim zauzme svoj stav, ali to do danas nije učinjeno s motivacijom da je glavni direktor na bolovanju. Iznenađuje nas da drug Tomc nije bolestan kad je u pitanju primanje nagrada i odlikovanja na javnim mjestima ...«

Josip Tomc izabran je za direktora na temelju izvještaja nadležne komisije, 21. XII 1966. godine. U izvještaju se navodi da je J. Tomc nakon završene osnovne škole završio gimnaziju, dvogodišnju partijsku školu »Đuro Đaković« u Beogradu i apsolvirao Pravni fakultet. J. Tomc nije priložio originalne dokumente, nego potvrdu Izvršnog vijeća Hrvatske broj 07/4-7875-1 od 12. prosinca 1966. godine o priznatoj visokoj stručnoj spremi. Naknadno je, međutim, utvrđeno da je J. Tomc završio šest razreda gimnazije, dvogodišnju partijsku školu, te položio na Pravnom fakultetu neke ispite. Kako je za mjesto glavnog direktora bila propisana visoka stručna sprema, izbor J. Tomca bio je neispravan već iz formalnih razloga. Komisije su utvrdile i nekorektnosti pri dodjeli Privredne nagrade grada Zagreba J. Tomcu. Naime, radnički savjet je predložio da ta nagrada bude dodijeljena Pogonu elektrotehničkih postrojenja jake struje. No, kadrovska je služba poduzeća zadržala taj prijedlog RS i umjesto toga predložila da se Privredna nagrada dodijeli J. Tomcu, na temelju izmišljenih dokumenata — navodi »Željezničar« i ističe da je prijedlog za nagradu potpisala osoba koja više nije bila predsjednik RS-a pa nije imala pravo potpisati prijedlog.

Odgovor Josipa Tomca i njegovih pomoćnika

U rujnu su J. Tomc i njegovi pomoćnici izdali »Bijelu knjigu« (štampanu o trošku ŽTP-a) u kojoj su pokušali dati odgovor prvoj komisiji Centralnog RS. »Bijela knjiga« proglašava izvještaj komisije Centralnog RS neobjekivnim i tendencioznim, a za komisiju (pa onda posebno i za cijeli Radnički savjet) kaže da se »svrstala među one snage u Jugoslaviji, a o kojima često govori drug Tito, koje sve dosad postignuto negiraju. Zar sve to (valjda postupak oko smjenjivanja, op. p.) ne vodi jednoj dezorijentaciji radnika u poduzeću pa i političkih organizacija, razbijanju jedinstva kolektiva i stvara povoljne uslove za rad ne samo kritizera nego i otvorenih neprijatelja ove zemlje?« Anonimni pisac predgovora »Bijele knjige« piše: »Rad komisije bio je popraćen akcijama na terenu od strane određenih ljudi poznatih u poduzeću pod nazivom 'emisari' na račun poduzeća kako bi se još u toku rada Komisije iznošenjem neistina, poluistina i neprovjerenih stvari što više uprljalo rukovodstvo poduzeća a u čemu je učestvovao i predsjednik Komisije Domazet Vjekoslav u Osijeku i Vinkovcima.«

Na sličan su način etiketirani i svi pogonski RS, zatim Centralni RS, te napokon i organizacija SK i sindikata u poduzeću, a sve zbog toga što su zahtijevali smjenjivanje rukovodstva poduzeća. Inače se odgovor glavnog direktora i njegovih pomoćnika ne osniva na činjenicama, i oni ne uspijevaju osporiti ni jednu tvrdnju dviju komisija Centralnog RS. Etiketiranju su se pridružile i »Večernje novosti«, koje 2. listopada pišu: »Kao kuriozitet u ovom slučaju, svakako nije neinteresantno navesti da je Tomc prvoborac i partizanski diverzant, čovjek koji je rušio neprijateljske vlakove, a da mu sada neki pokušavaju prigovoriti da 'ruši i naše'. Dvostruki kuriozitet predstavljaju — ako su tačne — neke tvrdnje da su među najogorčenijim kritičarima Tomca neki ljudi koji su za vrijeme rata vozili vlakove koje je Tomc rušio, a neki idu čak tako daleko da pričaju da su ih branili od Tomca u sastavu bivše domobranske željezničke pukovnije.«

J. Tomc bio je nekoliko puta pozivan da se javi pred komisiju koja je ispitivala pitanje njegove odgovornosti, i da odgovori na optužbe. No on tu mogućnost nije iskoristio, ispričavajući se, u više navrata, bolešču. Komisija je međutim ustanovila da se glavni direktor u isto vrijeme pojavljivao u javnosti, i to:

1. listopada primio je odlikovanje od predsjednika Skupštine grada Zagreba, a u trinaest sati bio je na sastanku u IK CK SKH, kod dr. Dušana Dragosavca;

5. listopada bio je na sastanku u IK CK SKH kod druga Pere Pirkera.

Politika i samoupravljanje

U zbivanjima u ŽTP-u Zagreb intervenirali su i neki članovi CK SKH. Tako je 9. kolovoza o.g. održan sastanak u CK SKH pod predsjedavanjem Jure Bilića. Na sastanku su bili članovi Predsjedništva Konferencije SK ŽTP, sekretari čvornih komiteta, neki sekretari Općinskih komiteta SK, glavni direktor J. Tomc i još neki drugovi. Na tom sastanku apelirano je da se u pogonima ŽTP-a odgodi raspravljanje o ovom slučaju.

1. listopada o. g. uputio je zamjenik sekretara IK CK SKH dr. Dušan Dragosavac »depešu broj 98/71« na adresu Rajonske konferencije SKH »Centar« u kojoj stoji: »Ranijim dogovorom u IK CK SKH sa predstavnicima ŽTP-a Zagreb zaključeno je da se održi zajednički sastanak Izvršnog komiteta CK SKH i ŽTP

Teško je povjerovati da je sada, odjednom, moguća suradnja između direktora i onih koji su ga željeli smijeniti, a riječ je o više od 26.000 radnika!?

Zagreb na kojem bi se razmotrila situacija u tom poduzeću. Kako bi se moglo mirno i realno razmotriti stanje i donijeti odgovarajuće odluke, Izvršni komitet CK SKH u najskorije će vrijeme održati dogovoreni sastanak. Potrebno je stoga da se do tog termina obustave akcije bilo kojeg oblika u društveno-političkim organizacijama i samoupravnim forumima ŽTP-u, a koje se sada vode. Molimo vas da u skladu sa ovom depešom povežene se sa područnim organizacijama ŽTP Zagreb i zatražite da se pridržavaju ranijeg dogovora.« Kako radnici ŽTP-a nisu bili skloni odgoditi razmatranje ovog slučaja, predstavnici ŽTP-a pozvani su na ponovni sastanak u Izvršni komitet. Sastanak je održan 13. listopada o.g., a trajao je preko 10 sati. Predstavnici su ŽTP-a na tom sastanku napadnuti od članova CK SKH Jure Bilića i Josipa Vrhovca, koji su podržali glavnog direktora. Na tom je sastanku također oštro napadnuta druga točka Zaključaka Općeg sabora ŽTP-a Zageb, koji je održan 17. lipnja ove godine. Ustvrđeno je, naime, da točka 2 govori o nacionalnom prebrojavanju.

Nacionalno prebrojavanje

Da bi se lakše shvatilo o čemu je riječ, citirat ćemo točku 2 Zaključka Općeg sabora ŽTP-a Zagreb:

»Kadrovske službe i društveno-političke organizacije poduzeća i svih njegovih djelova trebaju u roku od 3 mjeseca izraditi akcione programe za rješavanje nacionalne zastupljenosti naroda i narodnosti prema proporcijama stanovništva područja na kojem se nalazi i djeluje dio poduzeća, odnosno osnovna organizaciona jedinica. Pri tome treba voditi računa o značenju radnog mjesta i kvalifikacionoj strukturi, s time da se na radna mjesta ne postavljaju radnici koji nemaju odgovarajuću stručnu spremu.« Ova pomalo nezgrapna formulacija može se objasniti citatom iz izlaganje dipl. ing. Ante Karađole, predsjednika Konferencije SK ŽTP Zagreb.

Dušan Dragosavac

On je rekao: »Po mom mišljenju, u poduzeću nije dovoljno i na vrijeme shvaćena potreba detaljne razrade materijala X. sjednice, iako su se neki potezi koji su se činili u prošlosti i sada se čine na razini poduzeća, uklapali u stavove X. sjedice. I u tome upravo treba tražiti korijenje mnogim neželjenim pojavama i problemima, posebno u vezi s nacionalnim prestrojavanjem. O ovom pitanju i kadrovskoj politici koja je vođena i koju mislimo voditi u našem poduzeću bilo je govora na sastancima koji su vođeni uz prisustvo drugova Šibla i Pirkera. O tome je raspravljano i na sjednici Predsjedništva Konferencije SK našega poduzeća. O ovome je nužno da danas zauzmemo određeni stav kako nas polemike i česte diskusije oko toga ne bi i suviše angažirale i skrenule s puta, ne vodeći brigu oko niza isto tako teških i gorućih problema u vezi s poslovanjem našega poduzeća. No, ne želim time reći da i ubuduće nećemo o tome raspravljati. Sve dotle dok se stvari ne postave na svoje pravo mjesto. Stalno se spominje i dokumentira da su pri vođenju kadrovske politike učinjene ponekad i grube greške. Na prvom mjestu se ističe politika postavljanja rukovodećeg kadra u vezi s nacionalnom strukturom, na primjer na ličkoj pruzi i u Zajedničkim službama poduzeća, pa se smatra da su tu učinjeni propusti. Teško je danas reći a još teže dokazati da li je do toga došlo slučajno ili namjerno. Imajući pred sobom određene pokazatelje kadrovske strukture po nacionalnoj zastupljeosti, mi kao odgovorni predstavnici moramo otvoreno reći da li je u tome vođena ispravna politika ili nije, i da li je potrebno nešto u vezi s time mijenjati, i ako jest, onda reći kako i kada. Ako konstatiramo da je situacija zadovoljavajuća, onda po mom mišljenju naše zajedničke snage moramo usmjeravati na rješavanje ostalih problema. Kod razmatranja tog pitanja također su prisutna sasvim suprotna mišljenja, od onog da nije baš ništa u redu, pa do stavova da o nacionalnoj zastupljenosti ne treba raspravljati, da je to glupost, i da je glavno da se kotač okreće.«

Problem »ličke pruge« što ga je spomenuo Karađole sastoji se u tome što su na toj magistralnoj pruzi bili postavljeni na sve rukovodeće položaje, bez iznimke, radnici nehrvatske nacionalnosti.

Iz izlaganja druga Karađole, kao i drugih radnika koji su na Saboru govorili o nacionalnim proporcijama, proizlazi da su svi oni mislili na rukovodeća radna mjesta.

Dramatična sjednica

Nakon svega ovoga održana je 15. listopada sjednica Centralnog radničkog savjeta. Prva točka na dnevnom redu bila je: razmatranje prijedloga komisije za ocjenjivanje zahtjeva za razrješenje glavnog direkotra J. Tomca s dužnosti. Na sjednici je rečeno da su iz Izvršnog komiteta zatražili da se ta točka odgodi dok IK ne donese odluku. Potom se razvila dramatična rasprava, nakon koje je uslijedilo glasanje. Za skidanje te točke s dnevnog reda bilo je dvadeset devet članova RS, protiv toga bila su dvadesetorica, a devetoro se uzdržalo od glasanja. Sjednica je time dospjela u »pat« poziciju. Nakon kraćeg odmora, Karađole je dramatičnom tonom pozvao komuniste da poslušaju sugestije članova IK CK SKH. Bilo je i prijetnji izbacivanjem iz SK. Tada je predloženo da se sjednica RS odgodi, što je i prihvaćeno. Na samom početku sjednice nekoliko je članova RS protestiralo zbog prisutnosti »Vjesnikova« novinara Gugića. Tražeći da se Gugić ukloni iz dvorane zbog neobjektivnog prikazivanja događaja u ŽTP-u, oni su izrekli nekoliko zaista uvredljivih riječi na njegov račun. Osim toga, Radnički savjet je odlučio izbaciti točku 2 iz Zaključaka Općeg sabora ŽTP-a Zagreba.

Tako je, nakon nekoliko mjeseci rasprava, sve opet vraćeno na polaznu točku.

Odluka IK CK SKH

20. listopada obavještava Vjesnik javnost o tome da je IK CK CKH »dao punu podršku sadašnjem rukovodstvu ŽTP-a Zagreb« na svojoj sjednici održanoj 13. listopada.

»Vjesnikov« novinar Gugić piše:

»Svrha je sjednice bila — kako smo u utorak informirani na sastanku u Izvršnom komitetu — koji je održao član IK CK SKH Jure Bilić — da se sa odgovornim komunistima u ŽTP-u Zagreb i svim ostalim sudionicima razmotri politička situacija u tom najvećem radnom kolektivu naše republike. Pri tom je istaknuto da su djelatnosti tog kolektiva i njegovi unutrašnji odnosi od izuzetne važnosti za SR Hrvatsku, iz čega proizlaze vrlo odgovorni zadaci i položaj komunista u tom poduzeću.«

Nakon objavljivanja vijesti da je Izvršni komitet CK SKH dao punu podršku sadašnjem rukovodstvu ŽTP-a Zagreb, radnici ŽTP-a bili su revoltirani. Obaviješteni smo da je bilo čak govora o generalnoj obustavi rada. Međutim, u »Vjesniku« od 23. listopada o.g. objavljeno je »iz Kabineta sekretara IK CK SKH« slijedeće: »Izvršni komitet nije raspravljao o radu rukovodstva ŽTP, pa o tome nije donosio ni svoje zaključke. Stoga se ne bi moglo reći da je Izvršni komitet CK SKH, dao punu podršku sadašnjem rukovodstvu ŽTP Zagreb'. U vezi s cijelim rukovodstvom bila je riječ samo o metodama i u vezi sa zahtjevom za smjenjivanje generalnog direktora druga Josipa Tomca, koji je Izvršni komitet, kao što se objavili, osudio i konstatirao da u materijalima komisije radničkog savjeta 'nema dovoljno argumenata za zaključke i prijedloge te komisije'. 'Izvršni komitet je konstatirao na osnovi objašnjenja i činjenica iznesenih od strane prisutnih drugova, članova SK i ŽTP Zagreb, da na osnovi te točke nije došlo do prebrojavanja u kolektivu' (riječ je o tzv. nacionalnom prebrojavanju radnika i službenika).«

Umjesto zaključka

Pokušali smo u najkraćim crtama iznijeti sve relevantne činjenice slučaja ŽTP-a Zagreb.

Nameće se nekoliko pitanja. Prije svega, zbog čega i u čijem je interesu »Vjesnikov« novinar Gugić falsificirao zaključak IK CK SKH?

Zatim, budući da ovo nije prvi slučaj ograničavanja samoupravnih prava radnika intervencijom izvan radne organizacije, pojavljuje se i pitanje stvarnog dometa samoupravljanja. U svakom slučaju, teško je povjerovati da bi sad odjednom bila moguća suradnja između glavnog direktora i onih koji su ga željeli smijeniti, a riječ je o više od 26.000 radnika. Radnicima ŽTP-a treba omogućiti da doista odlučuju o svojoj sudbini. Radnici ŽTP-a jedan su od najrevolucionarnijih dijelova radničke klase Hrvatske. Stoga ne vjerujemo da je u slučaju ŽTP-a Zagreb povučen zadnji potez.

Ivan Cerovac

Od kuda mito i korupcija u Hrvatskoj?

U jednoj jutarnjoj emisiji na Radio Zagrebu voditelj i njegovi "građani" trudili su se oko dokazivanja kako su Hrvati i Hrvatska zločinačka, kriminalna i korumpirana država zahvaljujući tome što su na vlasti desničari, HDZovci, nacionalisti - tuđmanovci. Ipak kroz "šumu" voditeljevih istomišljenika probila se neka žena koja sva uzrujana upita voditelja: "Kako to da su Hrvati preko noći postali zločinci, lopovi, kriminalci, koji korumpiraju i daju se korumpirati, a da do 1990. godine za vrijeme komunizma to nisu bili? "

Voditelj nije znao niti je mogao bilo što odgovoriti, te u poznatoj maniri isključuje ženu s riječima. "Ovo nije emisija o poštenim već o nepoštenim Hrvatima ".

Doista, kako to da odjedanput pošten i čestit hrvatski socijalistički - komunistički - antifašistički narod, kojeg je preodgajala i odgajala komunistička partija u komunističkom socijalističkom (samoupravnom) ćudoređu, odjedanput postade lopovski, kriminalan i korupcionaški? Koja je to sila i mehanizam natjerala jednu polovinu Hrvata za vrijeme i nakon završetka Domovinskog rata da postanu lopovi i kriminalcima? A kako to da druga polovina, bivša komunistička ljevičarska, sada okupljena u i oko Socijaldemokratske partije, ostaje poštenom i ćudorednom? Kako da je neka viša sila bacala Hrvate na dvije strane, na poštene i nepoštene, time da su svi pošteni u SDPu, a svi nepošteni u HDZu!? S jedne strane su pošteni SDPovci sa svojim poštenim radnicima, koji žive od svoga rada, a s druge strane su HDZovci sa svojim nepoštenim kapitalistima, lopovima i kriminalcima, koji ne rade ništa drugo nego pljačkaju državu i građane. A što je sa starim komunistima u njihovim redovima?

Sjećajući se te emisije, pri kraju pisanja ove knjige, pojavljuje se afera nad aferama o pokradenim "dijamantima" za vrijeme rata (general Zagorac). To vjerojatno dovodi do svirepog ubojstva kćeri odvjetnika, koji brani optuženog generala za krađu, ili neku zloporabu dijamanta. Vraćajući se u mislima nazad prema 1990. godini, na početak Domovinskog rata, došlo mi je na um da ovom jadnom i izmučenom hrvatskom puku, koji nema pojma o kriminalu i korupciji u vrijeme komunizma, napišem nekoliko stranica kako bi se bar u osnovi znalo koje sustave lopovluka, kriminala i korupcije je naslijedila Hrvatska

država od jugoslavenskih i hrvatskih komunista, koji su 60. godina učili, trenirali i izvršavali prijevare, krađe, vršili kriminal i korumpirali sve živo u sebi i oko sebe.

Vjeruje se da svaki čitatelj zna da raspadom komunizma u svim bivšim komunističkim državama dolazi do pojave lopovluka, kriminala i korupcije, naročito u bivšim državama SSSRu i državama Varšavskog pakta, u Bugarskoj, Rumunjskoj, Mađarskoj, Češkoj i Slovačkoj. Isto se događa nakon raspada SFRJ u bivšim republikama, naročito u Srbiji i Hrvatskoj. Naravno da ta pojava nije slučajna, a u svom pojavnom obliku ukazuje da taj "socijalističko - komunistički" kriminal i korupcija izbijaju iz same prirode tih država, odnosno iz njihova komunistička ustroja. Tako je slučaj i s Hrvatskom. No danas malo ljudi zna kako i na koji način i kome opsegu se "skriveno" odvijao kriminal i korupcija u "ćudorednom" socijalističkom - komunističkom ustroju Hrvatske, što se danas postavlja kao uzorno ćudoređe SDPa, koji je "čist" kao "kap rose", jer jedino oni, bivši komunisti, i znaju kakav kriminal i korupcija su se odvijali za vrijeme njihove vladavine od 1945. do 1990. godine.

Na samom početku to je približno izgledalo ovako:

U komunizmu sve je bilo divno, onome tko je pripadao "radničkoj klasi": Imao je uravnilovku tako da je bravar imao plaću kao inženjer ili doktor, imao je i sindikat koji mu je osiguravao zimicu i godišnji odmor, imao je radničku kantinu, gdje svaki drugi dan jeo grah i suhi kupus. Imao je svoju partijsku organizaciju, koja je budnim okom pratila sve što se dešava naokolo, da ne bi upao neki neželjeni uljez s kapitalističkim idejama. Naš "građanin" imao je svoj crveni kutić, gdje u miru mogao proučavati marksizam i lenjinizam, te čitati sabrana djela druga Tita, a najvažnije je što mu nitko nije mogao dati otkaz (osim u slučaju političkih nepodopština!), jer je to njegova radnička tvornica s kojim on upravlja, a ne neki pokvareni kapitalist ili šupljoglavi tehnomenadžer. Sve je bilo idealno i bajkovito. Odmah ili nakon stanovitih kratkog vremena dobio je građanin radnički stan od 50 četvornih metara i bio beskrajno sretan što cijeli život mirno može "kulučit" za socijalizam, komunizam, partiju i druga Tita. U takvom radničkom poštenom sustavu sve je bilo planirano i utabano pod mudrim rukovodstvom partije i druga maršala Tita. Kao Titovi pioniri, djeca su još u vrtiću dobila plave kape i crvenu komunističku maramu, bombon 505 s crtom i "Du - Du" keks, što je već bio elementarni vid komunističkog mita. Nešto kasnije pioniri postaju omladinci koji već

dobivaju "Omladinskog rukovodioca" u kožnom kaputu po partijskom zadatku. Zadaća mu je bila mladi naraštaj pravilno usmjeriti prema socijalističkim i komunističkim marksističkim idejama. To su obično bili nadobudni i perspektivni mladići i djevojke čiji su očevi već bili prekaljeni komunisti i Titovi antifašisti. Ti omladinski rukovodioci obvezatno su morali biti sinovi radnika, a u ni u kojem slučaju sinovi ustaša i domobrana. Imali su ovlasti da od najboljih omladinaca sastave svoj "omladinski politbiro" pod budnim okom starijeg "druga", koji je sve nadzirao pod uvijek budnim okom partije. Taj "omladinski politbiro" obično se nazivao "omladinski štab", koji je preuzimao komadu, organizaciju i nadzor nad mladeži koja se formira u "radne brigade", gdje se već unosi jasni element vojne organizacije, a time i klice mita i korupcije. Takve omladinske brigade slane su na kojekakve korisne i beskorisne radne akcije. Jedna takva bila je da se na Jelas polju uzgaja RIŽA, tamo gdje zimi temperature padaju i do minus 20 stupnjeva. U komunizmu se sve može, pa tako se može ispod leda uzgajati i riža!? Sjećam se radne akcije na izgradnji autoceste Zagreb - Beograd. Kiša pada, a omladinski rukovoditelj pita omladince: "Drugovi i drugarice jel' pada kiša? U Horu stiže odgovor: Ne pada!" To je već bio "viši" stupanj socijalističkog - komunističkog odgoja: trenutak kada su se počele dijeliti i UDRANIČKE ZNAČKE, kao prvi ozbiljniji vid korumpiranja mladih da bi što prije postali "svjesni i napredni komunisti". Svaki dan su imali kružoke za odgoj, na koje su kao predavači dolazili "iskusni drugovi komunisti, odozgo", koji su učili što je to ispravan put i kuda ide komunizam - socijalizam. Govorilo im se da moraju biti odani i pošteni radnici, da vjeruju svojim rukovodiocima i partiji, koja brine o njima kako bi dali sve svoje sposobnosti i energiju na izgradnju prema besklasnom društvu u kojem će biti uklonjene sve razlike između ljudi, pa tako i između radnika i "drugova odozgo". Navečer bi se palile brigadne vatre, gdje se pjevalo i plesalo kozaračko i druga kola, a ponekad je svirao "Jazz" i plesao tango i valcer. Kako je to izgledalo pokazuje slika 93, gdje se lijepio vidi "drug odozgo", u kožnom kaputu, kakav su dobivali i nosili samo oznaši i udbaši. Taj kožni kaput bio je simbol komunističke korupcije. Dok se "drug odozgo" isticao s kožnim kaputom, dotle su "omladinci" bili s lopatama u dronjcima, kako vjerno pokazuje slika. Drug u kožnom kaputu, na slici, očigledno je zadovoljan svojom omladinskom radnom brigadom s obvezatnim pozdravom na kraju: "Smrt fašizmu - sloboda narodu", kojeg, kao što znamo "legalno" koriste i "Mladi antifašisti Zagreba" u

Hrvatskoj državi u 2009. godini, kada se pojavljuje ova knjiga!? Tako se izgrađivala politička i klasna svijest kakvu su već imali hrvatskih antifašisti seniori. Oni su svoja iskustva i "znanja" nesebično prenosili u mozgove omladinaca, a drugaricama akcijašicama bi uz ideološku pripadnost usađivali i drugarsku pripadnost.

Sl. 93

Tako provjerene, klasno svjesne drugarice su onda bivale preraspoređene mlađim drugovima, po mogućnosti druge nacionalnosti. Iz takvih veza su se kasnije rađali mali Dejani i Saše koji su bili naročito popularni među Hrvatima, a i danas su.

U takvoj konstelaciji drugovi i drugarice su bili radnička klasa, dok su drugovi rukovodioci sve do Tita bili AVANGARDA.

Po cijeloj vertikalnoj strukturu od osnovne partijske organizacije u Mjesnoj zajednici, ili tvornici, sve do Centralnog komiteta u Beogradu, svi su bili članovi komunističke partije koji su istodobno bili i veliki antifašisti, kakav je na primjer drug Ivan Fumić, glavni predstavnik "antifašista" Hrvatske. Ta avangarda je razvila vrlo učinkovitu mrežu svog širenja i obnavljanja, regrutirajući nove mlade ljude kao buduće provjerene kadrove komunističke partije. Primanje u partiju počelo bi još za vrijeme trajanja radne akcije, a odvijalo se svečano uz crvene karanfile, slike Marxa, Lenjina, Staljina i Tita. Delegirani drugovi iz Komiteta u kožnim kaputima držali bi revolucionarne govore s obećanjima velike i sretne budućnosti.

Dakle, već iz omladinske organizacije ušlo bi se u Partiju i time stupilo na put prema kriminalu i korupciji. Ksenofobija, mito i korupcija pojavljivali su se već na prvom koraku, jer je MRŽNJA prema narodnom neprijatelju bila sastavni dio komunističke svijesti, a mito i korupcija počinju s partijskim privilegijama za dodjelu stipendija, točkica za odjeću, obuću i hranu, a nešto kasnije na isti način dobivali su se položaji i stanovi. U to vrijeme kursovima "školovani" političari marksisti nicali su kao gljive poslije kiše. Dobivala se "marksistička diploma za političke nauke", a jedna od takvih "visokih" marksističkih škola bila je u Kumrovcu, a njezin upravitelj je bio vrsni i provjereni marksist komunist - Ivica Račan, danas pokojni.

Nakon studija u skladu s "kadrovskom politikom" partije komunisti bi privilegirano dobivali posao kao rukovoditelji, direktori, u stručnim službama, u gradskim, općinskim, međuopćinskim komitetima sve do državnih gdje su se nastanjivali nedodirljivi. Oni malo "gluplji" postavljani su za "šefove" u Socijalističkom savezu radnog naroda, SIZovima i sindikatu. Svi su kao korupcijsku nagradu od partije na dar, uz položaj, dobivali i stanove, te razne druge privilegije.

Malo ljudi danas zna da su komunisti/ljevičari nekada imali svoje dućane, svoje beneficije, svoje bolnice, liječnike i t.d. Partijska elita i oznaši, kasnije udbaši, kao "drugovi" bili su poznati po tome što su dobivali i nosili kožnate kapute kakve su nosili i gestapovci.

Tako se stvarala i obnavljala kriminalna i korupcijska struktura ljudi koja je vremenom stvorila ne samo privatnu kriminalnu mrežu, već i državnu, s paralelnim i ilegalnim švercerskim mrežama - za zlato, satove, droge i cigarete.

Tegleća radnička klasa u prvo vrijeme o tome nije imala pojma, ali vremenom se sve počelo saznavati.

Tako, na primjer, obični ljudi, a ne partijski građani, nikada nisu znali što se događa u lovištima diljem Jugoslavije i Hrvatske, osim što se ponekad javljale slike Tita, gdje trijumfira iznad ubijenog jelena ili medvjeda, kako pokazuje slika 94. Eto, taj ubijeni medvjed, na kojem je Titova noga, zorni je primjer komunističke korupcije, jer su godišnji lovovi bili pravi festivali mita i korupcije, gdje su obično bili prisutni visoki državni, partijski, vojni i privredni rukovodioci. Osam bogatih lovačkih gozbi i pijanki na odlasku kući svaki bi "drug" u "gepektregeru" već imao "ustrijeljenog" smrznutog srndaća, jelena, vepra ili fazane. Glavni "drugovi" iz Centralnih Komiteta, generali,

direktori veliki sustava, kao što je Elektroprivreda, dobivali bi srebrne i zlatne "trofeje" vrijedne i preko tadašnjih 50.000 DM (25.000 €). Percepcija javnost takvih lovova je bila da su se "drugovi" došli odmoriti i rekreirati nakon odanog i silnog rada za "radničku klasu", a zapravo su došli po organizirano i unaprijed pripremljeno međudrugarsko MITO iz čega je nastala dobro poznata krilatica u komunizmu: Ti meni, ja tebi!

Prvi pravi nepodmićeni i nekorumpirani drug komunist na djelu. Sl. 94

Šef jednog lovišta kraj Varaždina pričao je kako ga je nazvao neki "drug" iz Zagreba i zatražio da mu se "isporuči" 105 fazana za gozbu, povodom udaje kćeri. Svatko si može zamisliti koliko je "drugova" na taj način "omastilo" brke tijekom šezdesetgodišnje vladavine i koliko je tu velemajstora za mito i korupciju nastalo i prodefiliralo!?

Za razliku od ovih partijskih i državnih "drugova" u privredi su "drugovi" razvili svoj specifični vid mita i korupcije, pa su svi inozemni ponuđači znali da će posao dobiti, ako na privatnu adresu glavnog pregovaračkog "druga" ostave 5 - 10% vrijednosti ugovorenog posla. Naročito su švicarske banke bile krcate s ovakvim korupcijskim novcem, koji je stizao sa svih strana svijeta. To je isti onaj model koji su imali ruski "drugovi", sa čak i po deset putovnica s kojima su putovali i po svijetu skupljali mito i okrupnjavali ga kao i sada.

Kad je radnička klasa kao "svjesni dio naroda" postala SVJESNA da drugovi kradu i lažu, počela je i ona stvarati svoje privredne "kriminalne" klanove i mreže, koje su idealno funkcionirali principom "ti meni ja tebi", što su naučili od "drugova odozgo". Nešto stariji ljudi mogu se sjetiti uzrečice VIP što je bila skraćenica za VEZA I PROTEKCIJA, što je - svi znamo - u ljevičarskom socijalističkom

komunističkom društvu bilo jako rašireno. Cijeli strojevi, namještaj, alati i materijal u "samoupravnim" tvornicama su otuđivani. Ondje nitko "nije ništa vidio, niti čuo", jer svi su krali: od direktora do čistačice. Direktori strojeve, a čistačice klozet papir. Naročito izražen kriminal i korupcija razvijeni su u građevinskim poduzećima gdje su "drugovi" na dar dobivali građevinski materijal i usluge za vikendice, pa i cijele gotove vikendice, uključujući zemljište za minimalne novce. Tu je naročito dobro bila razvijena korupcija između građevinskih tvrtki i "drugova" iz općine, tako dobro razvijena, da još uvijek traje.

Veliki kriminal i kriminalne korupcijske metode razvile su se u poslovanju s arapskim državama. Poslovni ljudi pregovarači s državnim odobrenjem išli su u korumpiranje Arapa, u iznosima od kojih boli glava. Kada bi se recimo predala ponuda za izgradnju neke vojne ili druge tvornice, Arapin bi uzeo ponudu i stavio ju u ladicu da se "kiseli" i preko mjesec dana. Za to vrijeme ustanovljavao bi svoju mrežu mita i kad bi ju ustanovio tek tada bi pozvao ponuđača, koji je čamio u nekom hotelu i čekao, da bi mu prije toga "tajnim kanalom" javio iznos ugovora, koji se prihvaća, i iznos mita koji se mora dostaviti u neku od svjetskih banaka.

Malo ljudi danas zna da su predstavnici pojedinih velikih tvrtki, posebno za investicijske radove, imali diskreciono interno pravo za podmićivanje i korumpiranje. Ti iznosi kretali su se i do milijun maraka godišnje. Šef predstavništva jedne naše velike socijalističke tvrtke hvalio se kako godišnje na raspolaganju za podmićivanje i korumpiranje Rusa ima 170.000 DM. Kada bi, recimo, u Hrvatsku na poslovne pregovore, ili kao tehnički inspektori u timu dolazili Rusi, obično je "palkovnik" - bio NKVDeovac, glavni koordinator mita i korupcije na komunistički način. Znalo se unaprijed što očekuje od mita. Obično su to bila odjela, darovi za ženu, fotoaparati i slični vrijedni predmeti, a uz to bi dobivao i gotovinu od nekoliko tisuća DM. To isto samo u manjem opsegu dobivali su svi ostali "drugovi" iz bratske komunističke države.

Znalo ih se po Hrvatskoj vodati u Opatiju, Dubrovnik i slične gradove, ponekad čak i po tjedan dana. Ondje im je plaćano sve, od alkohola do prostitutki. Svi ti oblici mita, kriminala i korupcije na svim razinama društva, naročito su se razvili poslije smrti Tita, kada Jugoslaviju i Hrvatsku zahvaća "samoupravna anarhija".

Takvu duboko i naširoko korumpiranu i kriminalnu državu nasljeđuje HRVATSKA DRŽAVA, u kojoj svi kriminalni i korupcijski elementi iz komunističke socijalističke republike ostaju, s time da se na već uhodane i razvijene kriminalne i korupcijske metode i radnje nadograđuje i RATNI KRIMINAL. Hrvatska država je naslijedila razvijenu kriminalnu i korupcijsku mrežu, koju su imali komunisti - ljevičari u SFRJ i Hrvatskoj, sa svojim dobro obučenim "drugovima", koji dobro znaju kako se to radi, a naročito oni, koji su bili u tajnim službama, komitetima, općinama i velikim tvornicama. To znači da u nastaloj Hrvatskoj državi odjedanput iz vlastitog državnog i političkog podzemlja izlazi i počinje biti vidljiv raširen i dobro organiziran kriminal i korupcijski komunistički sustav. Eto od kuda i zašto Hrvatska odjedanput od poštene Hrvatske postaje korupcijska država. Ono što je za vrijeme komunizma bilo skriveno i djelovalo tajno - u Hrvatskoj državi postaje vidljivo i javno. To nisu nikakvi novopečeni HDZovi i Tuđmanovi kriminalci, već su to profesionalni kriminalci i korupcionaši, koji su naučili i znaju kako se to radilo u komunizmu, dok su bili na vlasti, a kako su neki od njih postali elementi vlasti i u Hrvatskoj državi, posljedice njihove nazočnosti postale su očite.

U vremenu socijalizma - komunizma bila su dobro poznata dva pojma: "Društveno korisna malverzacija", što je samo drugi naziv za kriminal, i "VIP" - veza i protekcija, što je samo drugi naziv za korupciju. U takvom već dugogodišnjem uhodanom komunističkom kriminalnom i korupcijskom miljeu javlja se i košmar privatizacije: tada svi "dugoprstići", kako ih naziva Hebrang, nalaze široko polje rada i djelovanja.

Bit će zanimljivo kada se jednog dana napravi, ali ne popis branitelja Hrvatske, već popis onih koji su privatizirali Hrvatsku, po svom političkom podrijetlu i ključu, kao i kada se napravi popis urednika medija, naročito televizije, na isti način. Tko je bio komunist, a tko sin komunista? Kada to jednog dana postane transparentno, bit će bjelodano jasno da su u Hrvatskoj kriminal i korupcija kontinuirani fenomen komunističkog ustroja, koje se nastavlja i u Hrvatskoj državi, jer su akteri uglavnom ostali isti.

Čisti i nedužni Hrvati, koji su otišli na bojišnice da brane Hrvatsku državu, još za vrijeme rata našli su se u jugoslavenskom i hrvatskom đubrištu kriminalnog i korupcijskog naslijeđa bivše svoje

komunističke republike, koju su sada branili kao državu. Braneći državi branili su i njezino naslijeđe, a u tom naslijeđu nalazili su e i priučeni i školovani državni, partijski i društveni kriminalci, koji i dalje bezobzirno nastavljaju svoj rad, s dodatkom ratnog kriminala. Vrlo slično se događalo i događa u svim bivšim komunističkim državama, samo bez ratnog kriminala: u Poljskoj, Mađarskoj, Rumunjskoj, Bugarskoj Češkoj, Slovačkoj, što samo dokazuje da su korupcija i kriminal značajke ljevičarskog komunističkog sustava.

Zato i nije nikakvo čudo da bivši komunisti, zatim reformirani SDPovi komunisti, HNSovci, i prateći ljevičari, dižu i najviše galame na kriminal i korupciju u Hrvatskoj, jer vrlo dobro znaju tko su kriminalci i o kojem kakvom kriminalu i korupciji se radi. Galame između ostalog i zato da bi odagnali mogućnost istraživanja kriminala, onoga što su radili dok su bili komunisti na vlasti, a i zato da bi prikrili kriminal koji rade danas, principom "držite lopova"!? Treba znati da je Hrvatska 1990. godine imala oko 600.000 članova SKH i da je među njima bilo samo 10% "partijskih lopova". Hrvatska je naslijedila najmanje 60.000 visokokvalificiranih kriminalaca, koji su dijelom nastavili kao ratni kriminalci, a zatim kao civilni - kod pretvorbe. To su mahom bivši visoki partijski dužnosnici, predsjednici komiteta i općina, bankari i direktori poduzeća koji su se dobro poznavali i koji su znali kako se manipulira novcem, što je do izražaja naročito došlo kod pretvorbe. Dovoljno je bilo imati volju kupiti "društvenu imovinu", i biti prijatelj nekog bivšeg direktora banke kako bi ste temeljem svoje kuće dobili hipotekarni kredit, da bi potom jeftino mogli kupiti neku tvornicu i preko noći postati bogati. Tako su kupovane tvornice i drugi socijalistički društveni objekti, bez kune gotovine, osim vrijednosti kuće koju bi stavili kao hipoteku, na zajam. Iako je takva transakcija bila pravno legalna znali su je ostvarivati samo oni "drugovi" koji su to znali i prije, a obični ljudi "neznalice" ostali su samo ratnici ili građani bez kapitala.

Zato bi svaki Hrvat, a naročito dragovoljci i branitelji koji su otišli u rat nedužni, u "tenisicama", trebali znati da Hrvatska preko noći postaje kriminalna i korupcijska država zato što je ona to "tajno" bila prije rata, kao socijalistička republika Jugoslavije. Svi priučeni i školovani, dugo godina odgajani i kaljeni lopovi i kriminalci u komunizmu ostaju to i u Hrvatskoj. Mnoge od takvih danas vidimo u političkim strankama, koje se verbalno žilavo bore za Hrvatsku, a EURe na razne legalne i

ilegalne načine stavljaju u vlastiti džep. Takvima ništa nisu smetali poslijeratni pokolji, progoni, zatvori, Goli otok , politički procesi protiv neistomišljenika, ispiranja mozgova marksističkim bedastoćama... poništavanju zdravog razuma i poštenog čovjeka... Ti isti, ili njihovi sinovi, bezdušno terete i medijski linčuju ljude, tako da bi netko u Hrvatskoj trebao napraviti hitnu sociološku analizi, od kuda dolaze ti ljudi, što su bili prije nego što su postali "kapitalisti", direktori, političari i urednici? Kad bi se to napravilo, vjerojatno bi se ubrzo vidjelo da se radi o mreži bivših komunističkih kriminalaca, koji i se i danas na razne načine bave kriminalom i korupcijom da bi ustanovili i održali svoje privatne interese i sinekure. To se najbolje vidi kod svakih izbora: borba političkih "primitivaca" postaje "borba Jelena", jer komunisti dobro znaju da ulaskom u operativnu vlast, naročito u općinama i gradovima, ulaze u "raj" kriminala i korupcije, koja se danas vidi bolje i više nego u vrijeme komunizma, jer su ugašeni svi kontrolni i korektivni faktori, a inspektorati, sudstvo i policija su nedovoljni za suzbijanje i sprečavanje.

Kriminal i korupcija postali su čak i kapilarni.

Navodim samo jedan takav trivijalni kapilarni primjer kriminala, koji je sudionicima donosio nemale novce, a to su naučili u komunizmu i kao postupak prenijeli u našu stvarnost.

Radi se o kopiranju papira, što je u vrijeme komunizma bilo "strogo zabranjeno", i to ne radi privatnog biznisa, već radi toga što su se taj način mogle širiti nekontrolirane informacije. U našim uvjetima fotokopiranje je dobilo novu dimenziju. Tako je jednom zgodom jedan čovjek rekao da su ljudi postali toliko zbunjeni i blesavi da ne vide kako je novcem postao i običan papir, toliko običan da 500 kom papira koji košta 30 kn za nekoliko minuta se pretvara u vrijednost od 1.000 kuna!!!? Naime, dok je u svim kopiraonicama u Zagrebu cijena kopije bila 0,5 kn u jednoj na periferiji Zagreba cijena je bila 2 kn, dakle 4 puta više.

U toj kopiraonici, po 2 kn komad, možda iz neznanja, a možda i dogovoreno, kopirali su se dokumenti jedne državne ustanove u tisućama primjeraka. Na prvi pogled sve nam se čini beznačajno, a radi se zapravo o milijunskim iznosima koje plaća "država", a dijele "sitni" kriminalci. Samo na 50.000 listova koji koštaju 3.000 kn "promet" se

penje na 100.000 kuna, a takvih "kapilarnih" kriminalnih radnji je bilo i još uvijek ima u obilju. Tako, na primjer, jedan trgovac ribom priča da u turističkoj sezoni proda nešto više od 2000 kg uvoznih smrznutih liganja po prosječnoj cijeni od 30 kn/kg, što iznosi 60.000 kn. Ugostitelji tu prerađenu lignju proda pod "jadransku" po cijeni od 300 kn/ kg. i na toj način od 60.000 kuna napravi 600.000 kn. Neka se to ponovi samo 10 puta u sezoni i eto za ugostitelja najmanje 2- 3.000.000 kuna čiste zarade. Poznat Vam je vjerojatno i termin "Zelena mafija": kupi se po kunu, a proda po 10,20, ili 30.............., a u ugostiteljstvu godinama se prodavala rumunjska janjetina kao "paška". Zarade postaju enormne kriminalnim postupkom proširenja cijene!

Nije slučajno da se kriminal i korupcija naročito javljaju u svim bivšim komunističkim državama, pa tako i Jugoslaviji i Hrvatskoj, što samo dokazuje da su kriminal i korupcija proizvod komunizma, pa tako i komunističke Hrvatske, koju nasljeđuje demokratska Hrvatska, na najgori mogući način, u kombinaciji s ranim kriminalom.

Paralelno s djelovanjem krupnog i kapilarnog kriminala u Hrvatskoj se odvija proces rasta privatnih tvrtki i privatnog biznisa, koji je bio nepoznat u komunističkoj Hrvatskoj, tako da tu također imamo naglo legalno bogaćenje pojedinaca, danas već vlasnika gigantskih tvrtki kao što je "Agrokor ", ili "Kerum" i na tisuće manjih do najma njih kafića i trgovina, i konačno i do apartmanskog biznisa. Sve to stvara privìdi velikog kriminala i korupcije u Hrvatskoj državi, a zapravo bi trebalo razlučiti ono što se stiče lopovlukom, kriminalom i korupcijom od onoga što se stiče kapitalističkim legalnim načinom poslovanja. Kad bi se to učinilo, ubrzo bi se uvidjelo da je kriminala sve manje, a sve ima više legalnog bogaćenja, što proizlazi već iz same prirode kapitalističkog poslovanja, u okružju konkurencije. Naravno, obilje je primjera koji to pokrepljuju, kao što je obilje roba na tržištu, sve kvalitetniji proizvodi i usluge i t.d., no to se "medijski" ne obrađuje. Medijski se razglašuje samo primitivni kriminal, te se na taj način dobiva dojam da je Hrvatska totalno kriminalna država, a ona to zapravo nije. To što nekim nesposobnim ljevičarima smeta bogatstvo ljudi, samo je izraz ljevičarskog primitivizma, koji se ne može odmaknuti od "košarice sa Severovim suzama" podmećući narodu da je moralno bolje ne imati nego imati. Ovakva ljevičarska floskula poznata je iz davnina, sve dok ljevičar ne dođe u priliku da nešto "mazne" što je i u prirodi njegove psihologije, jer je "sirotinja". Krade i kriminalizira onaj koji nema, a ne onaj koji ima i to je glavna poruka ovog poglavlja.

Dakle, korijeni hrvatskog kriminala i korupcije u Hrvatskoj nalazi se u ljevičarskoj tradiciji i aktualnoj zavisti prema onima koji su na legalan kapitalistički način postali bogati, a takvih u Hrvatskoj nije malo. U tome, kao što se zna prednjače ljevičari, ne desničari. Naime, treba ukazati na činjenicu da bogat čovjek uglavnom nema nikakve potrebe bilo koga podmićivati, ili korumpirati, jer sve može uredno kupiti i platiti.

Mito i korupcija su značajke siromašnog društva, posebice onda kada su međuovisni siromašan čovjek i neki državni službenik, koji je "iz opanka skočio u cipelu". Državni službenik, naravno i općinski, jedva čeka da bude podmićen i korumpiran, jer na taj način lako dolazi do novca, dok je siromah sretan da mitom i korupcijom može ostvariti neku svoju životnu potrebu ili cilj. Tako su mito i korupcija, zapravo po svoj prirodi, proizvod ljevičarske politike i ljevičarskog društva, koje je upravo po toj logici bilo i ostalo najrazvijenije u bivšim socijalističkim i komunističkim državama. Eto, policijska akcija "Indeks" godine 2008., za otkrivanje i suzbijanje korupcije i mita na nekim fakultetima u Zagrebu, pokazuje da su scenografija i režija tako sročeni kao da se otkriva i suzbija kriminal i korupcija nastala u sadašnjoj HDZovoj hrvatskoj državi. Odmah su se kao aždaje javili medijski ljevičari, da bi korupciju i kriminal na Ekonomskom fakultetu podmetnuli kao proizvod HDZa, a nakon što je privedena jedna profesorica u Saboru koja je podržana od HDZa. Nakon saslušanja profesorica je oslobođena, a medijske "aždaje" ostaju nekažnjene!? Zašto ti "istraživački novinari" aždajskog profila ne istraže i ne kažu narodu koliko je među privedenima SDPovaca, koliko HNSovaca, a koliko HDZ-ovaca? Nije moguće da su svi ti profesori apolitični? To samo ukazuje da se u Hrvatskoj doista radi u maniri što bržeg i što temeljitijeg poništavanja svakog Hrvata koji se pojavi na "nišanu" ljevičara, da bi se time prikrio vlastiti kriminal. Tako sadašnji studenti i mlađi naraštaji dobivaju dojam da su kriminal i korupcija, recimo na Ekonomskom fakultetu, nešto novo i sadašnje, jer nemaju pojma da taj fakultetski kriminal i korupcija imaju korijenje u socijalističkom - komunističkom sustavu Hrvatske. Još davne 1983. godine profesori su za ispite na Ekonomskom fakultetu. bili podmićivani Tada je profesor iz političke ekonomije, stručnjak za Marxov "Kapital", za prolaznu ocjenu tražio 1.000 DM.

Neki anonimni gospodin na Internetu podsjeća na velike kriminalce poput Sadama, Čaušeska, Todorova, Staljina, Honekera, Pol Pota, Idi Amina i Tita, pa događaje ovako komentira:

"...Sve smo to gledali i s prezirom i gađenjem, čekajući priliku da ih skinemo s vrata. Robijali smo u "teškoj industriji", koja je gradila socijalizma - komunizam, rintali po germanskim baušteIama. Kada je umro kumrovečki diktator, kada je nestalo američkih kredita i kada se raspala ruska vojska i sovjetska država, raspao se i njihov svijet. Odmah su u svojoj pohlepi pokrali sve oko sebe i potukli su se oko raspodjele plijena, oko ostataka pokojne Jugoslavije i upokojenog komunizma (..) Odavno su oni smišljali i planirali kako će preoteti plijen onim drugim, drugovima, i... u akademijama, komitetima, društvima književnika... U rat su gurnuli i nas kojima nije bilo ni do rata, ni do njihovog plijena. Kada su se poklali, iskrvarili i ponovno zauzeli pozicije u društvu... postali su tobože demokrati, liberali, građani, zagovornici ljudskih sloboda i civilnoga društva... Postali su faktor i stabilnosti u regiji... Mi smo, eto, krivi što su bili neko vrijeme dekomodirani, u neizvjesnosti, i izgubljeni ... jer bez kriminala i korupcije ne znaju niti mogu živjeti. Neka oni budu što god hoće, samo, neka mene nitko ni slučajno ne pokuša nazvati ljevičarom. Ja s njima nemam nikakve veze. Neka me zovu bilo kojim drugim imenom: papak, dronjak ....Bitno je samo da se razlikujemo..."

Jedan drugi tekst kaže:

"...Aleksandar Solženjicin imao je samo jednu opsesiju, onako ruski megalomansku, da svojim umom i tekstom uništi amoralni, kriminalni i korupcijski komunizam. Nevolje nisu počele sa Staljinom, nego je već i Lenjin bio zločinac i kriminalac, a sama boljševička ideja duboko je zločinačka. Trećinu svog života proveo je u zatvorima, logorima i progonstvima, a drugu trećinu potrošio je u pokušajima da opiše, objasni i rekonstruira razloge svoga stradanja. Da Solženjicinovo najmračnije djelo "Arhipelag Gulag " pročita Karl Marx - postao bi antikomunist i antiljevičar ...".

Korupcija, kriminal i podmićivanje u komunističkom SSSRu bili su svemirskih razmjera. Drugovi komunisti imali su nekoliko putovnica s kojima su oblizali Zapadne gradove i banke gdje su sakupljali, okrupnjavali i deponirane milijune dolara, dok je radnička

klasa Rusije dobivala pregršt bezvrijednih odlikovanja, plaketa i značaka za komunističku izgradnju Rusije. Isto je bilo u Jugoslaviji i Hrvatskoj, naravno u manjoj mjeri.

Ordeni rada, zlatni, srebreni... odlikovanja za socijalističku izgradnju Jugoslavije, republika, glavnih gradova, poduzeća.... po metar na kvadrat na prsima udarnika i heroja rada, revolucije i rata dok su "drugovi" iz avangarde gradili podzemne gradove, zamke, rezidencije, ljetovališta za sebe, daleko od očiju "radničke klase" i naroda.

Imali su svoja lovišta, jahte, putničke vagone, vlakove i brodove. Tako je Ivan Krajačić imao svoj vagon građen u Tvornici željezničkih vozila u Zagrebu, nazvan kasnije "Janko Gredelj". Tito je imao svoj "Plavi Vlak" i imao je svoju jahtu, koja se zvala "Galeb", s kojom je oplovio oceane i svjetove i potrošio milijune dolara, da bi "Pigmejac" pokazao svijetu kako je "velik". Prema Titovoj jahti Kerumova je igračka, ali ljevičari pljuju po Kerumovoj jahti, a ne po Titovoj. Vjerojatno su zaboravili da je Tito imao svoju jahtu, koja je naravno bila državna, ali s njom se nije mogao koristiti nitko osim Tita. To "narodu" nije smetalo i ne smeta, ali ako je to privatna jahta onda je to kapitalističko zlo, jer u jahti uživa samo kapitalist, a ne i radni čovjek. U Titovoj jahti radni čovjek je imao iluziju da i on uživa skupa s Titom, dok te iluzije kod vlasnika kapitaliste ne postoje!?

Korupcija i kriminal na nižim razinama u komunističkoj Jugoslaviji i Hrvatskoj bili su masovna pojava. U vrijeme socijalizma nastala je praksa po kojoj, bez mita - plavih kuverti ili snažne veze na pravom mjestu, bilo nemoguće upisati željeni fakultet ili doći na red za kiruršku operaciju. A kao što vidimo, tek se sada, nakon 40 i više godina, javnosti otkriva ta praksa. U tom vremenu su milijuni DM (sada EURa) kao mito išli u privatne džepove. To je smo jedno od korupcionaških "dvorišta", a bilo ih je na pretek. Bilo je dovoljno nekom "poslovođi" u džep gurnuti nekoliko tisuća DM, pa da vam se na gradilište dopremi "roba" vrijedna nekoliko desetaka tisuća DM.

Korupcija je, dakle, na nivou predodžbi, i na razini činjenica bitan, svakodnevni čimbenik funkcioniranja hrvatskog društva više desetaka godina. To je važno znati stoga jer se gotovo svi problemi sadašnjega hrvatskog društva interpretiraju kao pojave nastale u samostalnoj Hrvatskoj, premda je činjenica, da je suvremeno hrvatsko

društvo uvelike i bitno uvjetovano posljedicama mentaliteta i prakse iz doba komunističkog režima. Tako mi danas na javnoj političkoj i medijskoj sceni imamo ljevicu koja se dere, zapravo urliče na sve strane kako je desna Tuđmanova Hrvatska lopovska, korumpirana i kriminalna država - da bi s time pravi akteri prikrili, ili odagnali pažnju sa sebe kao glavnih uzročnika i aktera kriminala i korupcije u Hrvatskoj.

U komunizmu se bio razvila snažna i vrlo razvijena praksa da "drugovi" budu korumpirani od Zapadnih tvrtki i da korumpiraju arapske državne dužnosnike i činovnike, kao i Ruske poslovne ljude, koji su dolazili u Jugoslaviju i Hrvatsku. Praksa je bila da zapadne inozemne tvrtke daju mito od 2 - 10% glavnim faktorima koji odlučuju i potpisuju ugovor. Taj novac se obično, kao što je kazano, deponirao u švicarske banke.

Dakle, kriminal i korupcija nisu DJELO LJUDI u hrvatskoj vlasti i narodu, koji su se borili za samostalnu hrvatsku državu i za demokratizaciju hrvatskoga društva, nego onih koji su za korupciju i kriminal školovani, obučavani i kaljeni po partijskoj i državnoj dužnosti - u komunizmu.

Sve su to činjenice koje je naslijedila Hrvatska država, a danas isti ti koji su bili akteri komunističkog sustava, ili su bili samo članovi, da bi prikrili svoj lopovluk to sve prebacuju desnoj HDZovoj Tuđmanovoj državi. Ne zato da bi prikrili svoje prljave poslove u bivšoj državi, već i zbog svojih prljavih poslova u sadašnjoj državi. Tako imamo pojavu da su se svi ti "drugovi" brzo prilagodili novim mogućnostima kriminala i korupcije, kako bi i u novoj državi mogli zadržati, ili steći upravljačke i imovinske povlastice, bilo ostajući na javnoj sceni, bilo djelujući u "podzemlju". Upravo taj sloj hrvatskoga društva svojim grupiranjima, a kasnijim i umrežavanjima, čini današnju kriminalnu strukturu Hrvatske, slično kao i u drugim bivšim komunističkim državama. Stoga bi konačno istina o prljavim poslovima iz razdoblja komunizma, kao i istina o kriminalu, i povezanosti te prakse sa današnjom kriminalnom i korupcijskom praksom u Hrvatskoj, trebala početi izlaziti na vidjelo.

Tako čuđenje gospođe iz prethodno spomenute radio emisije (o prekonoćnom transformiranju Hrvata od poštenih ljudi u kriminalce), treba promatrati kao transformiranje nevidljivog u vidljivo. Tajni kriminal i korupcija iz komunizma odjedanput postaju vidljivima - i u

tome je sva tajna današnjeg kriminala i korupcije u Hrvatskoj. Zato bi Hrvati konačno trebali doći do općeg uvjerenja da glasujući za ideološku ljevicu - glasuju za kriminal i korupciju. Nikakvi antikorupcijski programi ne mogu pomoći, osim programa da budući predsjednik Hrvatske države bude najbogatiji, ili jedan od najbogatijih ljudi Hrvatske. Isto bi tako trebalo biti i s predsjednikom vlade i njegovim ministrima, da se Hrvatima prodaje ne podvaljuje "rog pod svijeću" o skupim satovima i jahtama.

Samo bogati ljudi, i što više bogatih i školovanih Hrvata, može stati na kraj negativnom kriminalnom i korupcijskom fenomenu Hrvatske.

U Hrvatskoj, kao i u bilo kojoj drugoj državi, mito i korupciju se mogu ublažiti, ili suzbiti samo tako da na ključnim javnim i društvenim funkcijama budu ljudi koji nemaju nikakve potrebe da nekoga mite ili korumpiraju, niti da budu podmićeni ili korumpirani. Sve dok ljevičari kontroliraju političku, javnu, privrednu i medijsku scenu u Hrvatskoj mito i korupcija će se razvijati i vladati dalje.

Mito i korupcija pripadaju siromašnim društvima i društvima u kojima vladaju diktatori ili surogati demokracije, gdje su izbori samo puka forma - da bi na vlasti bili oni koji vole biti korumpirani i koji vole korumpirati, kako bi ostvarivali svoje materijalne ciljeve i bili "netko i nešto". Svaki "normalan" čovjek može vidjeti silnu želju gologuzih pojedinaca putem stranačke politike dođu na vlast, kako bi putem vlasti sebi i svojoj obitelji omogućili lagodan život bez znanja i rada, običnim političkim brbljanjem. Uzmite za primjer samo ljude poput Stazića i Linića koji 12 godina u Saboru brbljaju svoje političke gluposti, ili HSPovog Peru Kovačevića[9], koji je bio najaktivniji u brbljanju, a koji je nestao kao da nije postojao!? Svaki "normalan" čovjek može vidjeti svu glumu i hipokriziju političara u Saboru koji se oslovljavaju sa "uvaženi zastupniče", a jedan drugom "kopaju grob", poput običnih neznalica i primitivaca koji se MRZE!?

Je su li to činjenice, poštovani čitatelju?

[9] Srbin iz partizanske obitelji, koji je do početka Dom. rata radio u Sekretarjatu za narodnu obranu (kažu brojni svjedoci, nap. ur.)